

Ester Sirvent Visa (Puigcerdà, 1978). Fa dotze anys que fa classes de llengua i literatura catalanes a l'INS Pere Borrell, de Puigcerdà. Fa quatre anys i mig que forma part del Consell de Redacció de la revista *Colors*.

El dia que desaparegui la germana...

No podia treure's del cap la lluïssor dels ulls i la mirada de sàtir que havia posat ell en pronunciar aquesta frase. L'havia deixada anar així, com qui no vol la cosa, entre les postres i el cafè. No sap si va ser la mitja rialla, el tamborineig dels dits, els accents a cada vocal o la rèmore que van deixar els punts suspensius. El cas és que, des de llavors, mai més se'l va tornar a mirar igual.

S'havia presentat amb una encaixada flonja. La mà d'un pocapena, va pensar. De l'altra banda de la sala ella no s'havia pogut estar de mirar-lo. No li hauria sabut fer edat, tant podia ser un jove que feia vell com un vell que feia jove. Duia pantalons de lli i unes sandàlies austeres. No en recorda la camisa però sí una americana, massa rebregada pel seu gust. Era un home de balanç desconcertant.

Amb el pas del temps l'opinió va decantar-se cap al cantó de la bonhomia. Continuava sense fer-li edat i amb el desconcert de veure atrapades unes idees en un cos que no hi esqueia. Tan aviat se sorprenia d'ella mateixa sentint-se dir que era un filòsof, un savi, un anacoreta fins i tot... com el veia passar d'esquena i se l'imaginava suant en una sala de musculació, depilant-se el tors en una cabina d'esteticista o desossant amb fruïció un pollastre per farcir.

La imatge d'aquella sobretaula la va sobresaltar sovint en llocs insospitats: buidant el rentavaixelles, darrere del darrer pot de cafè del súper, entre les columnes del pàrquing a l'hora de maniobrar. Llavors cantussejava, encenia la ràdio o s'apressava a pensar en comptes pendants i factures per cobrar. No podia evitar, però, posar-se vermella de culpa i desviar la vista si el trobava sortint de la fleca, li desitjava bon dia i amablement li aguantava la porta.

Amb el temps la imatge es va deixatar, potser perquè ella va fer per maneres d'esborrar-la. Havia canviat de barri, de fleca i l'atzar determinava les trobades. Algun cop s'havien creuat i havien fet un simple «vagi bé». Ja no abaixava el cap ni li pujaven els colors.

Comptava el temps en anys, mudances i embarassos; vacunes, biberons i molt insomni. Hores al parc, xumets, mocs, baves i color de caques li van acaparar l'atenció durant ben bé cinc anys. Amb les extraescolars va reconquerir la vida i els carrers van recobrar el caràcter d'abans del parèntesi de l'oxitocina.

Ha recuperat el temps i el gust per la lectura. Sovinteja la biblioteca i tria a l'atzar. La calor de l'estiu la convida a ficcions negres, de ganxo. Agafa un parell de novel·les: una per llegir a

Tura Sala

casa i una de més prima per a la cua de l'atur. Passa pel taulell. Un *pip* vermell llegeix el codi de barres. Acomoda els llibres i surt furgant la bossa a la recerca d'unes claus engolides pel buit. D'esma va cap a la porta. Una fuetada li glaça l'espina i un «bon dia» li aguanta la porta. Fa veure que busca a l'infern de la bossa

per amagar la calorada que s'enfila coll amunt. De cop sent les cames que li flauegen i la culpa que la travessa. D'esquitllada sent unes beates que comenten amb neguit que fa dies que no se sap res de l'*hermana* Encarnació.

ESTER SIRVENT VISA